

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی طبیعت گرایی در معماری سنتی ایران و ژاپن

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی و پنجمین همایش معماری و شهرسازی پایدار (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

مریم شاه محمدیان - دانشجوی دکتری معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد پردیس

احمد میرزا کوچک خوشنویس - استادیار، معماری، پژوهشگاه میراث فرهنگی و گردشگری

خلاصه مقاله:

طبیعت مادر روحی آدمی است و مبنای اصلی حیات و روح آدمی معرفی شده است و برای دستیابی به آرامش درونی و آسایش فیزیکی باید با طبیعت یکی شد. ایران و ژاپن دارای فرهنگ های متفاوتی هستند، اما هر دو احترام و جایگاه ویژه ای برای طبیعت از گذشته های دور قائل بودند. هنر باغسازی در ایران قدیم الایام مکانی پرارزش قلمداد می شده است و همچنین باغ ژاپنی فضایی را خلق می کند که واجد ارزش های انسانی است. یکی از تفاوت های بنیادین میان طراحی باغ های ایرانی و ژاپنی به کارگیری فرم در فضا است. باغ ایرانی بر اساس فرم های با قاعده و تابع قوانین هندسی شکل گرفته است، فرم های بی قاعده در باغ ژاپنی بیشتر تداعی کننده فرم ها و خطوط آزادی است که به پیروی از خطوط طبیعت شکل می گیرد. هدف از این پژوهش بررسی حس آرامش با توجه به فرم های استفاده شده در این دوباغ می باشد. روش تحقیق رویکردی تطبیقی از نوع توصیفی می باشد و تجزیه و تحلیل اطلاعات به روش اسنادی است. نتایج تحقیق حاکی از آن است که باغ ایرانی با نظمی هندسی بر اساس فرم های باقاعده و تابع قوانین هندسی شکل گرفته که باعث آرامش و اطلاعات معنایی بیشتری می شود ولی باغ ژاپنی با فرم های بی قاعده و نظمی پنهانی که دارد اطلاعات زیبا شناختی بیشتری را ارائه می دهد.

کلمات کلیدی:

طبیعت، حس آرامش، نظم، باغ ایرانی، باغ ژاپنی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1001504>

